

Demone, credeam că-i moartea

Balan Tiberiu

Dacă nu știam că-mi bați în ușă,
Aș fi crezut că-i iarăși moartea.
Dar eu știu că revii mereu noaptea,
Când arde jarul mocnit în cenușă.

Șemineul se desprinde din perete,
Cu jarul ce încă ardea mocnit.
Semn că și el, ca mine, te-a iubit.
Și acum te urmărește prin mișcări încete.

Tabloul cu tine ce stătea agățat,
Sare spre mine, cum ai sărit și tu
Și ființa ta, odată cu el, dispăru,
Mi s-a părut pentru o clipă că ai plecat.

De tine, demon bun, nu pot să scap,
Fiindcă te iubesc chiar în neștiință
Și am rămas cu tragica tendință
De-a te îmbrățișa când stai în prag.

De a ne despărți de la fereastră,
Dar nu așa, o despărțire-n flori
Căci florile se ufilesc, iar noi
Suntem nemuritori în lumea noastră.

Suntem motivul vieții noastre reci
Și știm, ajunși în nemurire,
Există numai ură și iubire,
Și te întorci la mine și când pleci.